

Arne Svensson - et mindeskrift om en savnet ven.

Arne Svensson, 20.9.1928 -10.11.2009.

Allan: Det var et stort chok og med dyb sorg, at vi den 13. november af Lea modtog en helt uventet besked om Arnes pludselige død. Han døde fredeligt som følge af en blodprop i hjernen hjemme i Hvidovre. Efter at have ligget i koma tre dage på Glostrup Hospital, var det slut, men Lea sad ved hans side til det sidste. Arne blev efter eget ønske lagt i kiste, kremeret, hvorefter urnen blev nedsat i de ukendtes grav på Risbjerg Kirkegård i Hvidovre.

Arne & Lea hos Gurli & Allan, 22.7.2007.

Sidst mange af medlemmerne i KEK Society mødte Arne, var så sent som den 30.9.2009 til et møde i Toldbod Bodega. Her var Arne i sit es, frisk og rørig som altid.

*

Første gang jeg traf Arne og hans daværende hustru, Diane, var i 1958. Det var hjemme i Hørdumsgade i Sydvestkvarteret, i en lejlighed han havde arvet. Det var Arne som for alvor satte gang i min voksende interesse for jazz og blues. Han havde en stor båndsamling, som jeg fik lov til at kopiere fra, på min medbragte Tandberg båndoptager - ved mine hyppige besøg aftener og weekends. Diane var altid sød til at servere te med ostemadder - ikke kun til mig, men også til de øvrige gæster som hyppigt dukkede op. Bl.a. Karl Emil Knudsen, Gunnar Albertsen (nu Chris Albertson) og Bent Haandstad.

Her traf jeg to år senere også Champion Jack Dupree, som i en periode boede til leje hos Arne og Diane. Jack var en festlig fyr, som kunne lide at spille kort. Han snød så det drev, og det sjove var, at han vidste, at vi vidste at han snød! Det var utroligt spændende at opleve for et ungt menneske at være i selskab med en berømt bluessanger og pianist ved flere lejligheder. (Du kan læse mere om Arne og Diane's første møde med Dupree i en kommende diskografi et andet sted her på KEKS' hjemmeside: "Champion Jack Dupree on Storyville Records").

Champion Jack Dupree i K.E. Knudsens lejlighed 6.2.1990 Foto: Allan.

Big Bill Broonzy i Club Montmartre, St. Regnegade, maj 1956. Foto: Ukendt.

*

Mellem ca. 26.4. og 7.5.1956, kom Big Bill Broonzy til Danmark fra Paris for at optræde. Anders Dyrup og hans daværende hustru, Lotte, var i Paris på bryllupsrejse tidligere på året, og her havde de hørt Big Bill i en klub. Som et resultat havde Anders overtalt Big Bill til at komme hertil for at spille og synge, i provinsen og i København. Arrangement: Jazz Jamboree. Denne virksomhed havde til huse på Østersøgade 10, København Ø, og var drevet af Storyville Records (Karl Emil Knudsen) & Heinrich Breiling. Særligt huskes de mange udenlandske orkestre, som Ken Colyer's Jazzband, Dutch Swing College Band, Cy Laurie's New Orleans Septet, og solister som Chris Barber, Albert Nicholas og mange andre, som Jazz Jamboree bragte til Danmark.

Grundet tidsnød havde Knudsen bedt mig om at guide Big Bill rundt i byen og i dens nærhed tidligt og silde. Jeg tog fri fra arbejde en hel uge for at efterkomme ønsket. Jeg tog ham - nej, ikke til museer og lignende - men til almindelige pladebutikker og til bl.a. Taxa Ole i Skindergade og ledsagede ham til forskellige, sene aftenparties hos samlervenner, arrangeret til ære for ham selv.

Big Bill var ikke interesseret i at besøge andre jazzklubber for at lytte til danske jazzbands. Han afskyede jazz i alle dens afskygninger. Jeg husker også, at på de fire aftener i Club Montmartre, når han havde pause, sad han i et tilstødende lokale og fik nogle drinks medens han snakkede med mig og andre. Han slappede af - i tilpas afstand fra larmen på scenen.

I samme lokale var en båndoptager i gang, når Big Bill optrådte. Den tilhørte uden tvivl KEK og det er sandsynligvis Bent Haandstad eller Gunnar Albertsen, der betjente den, fordi KEK ikke selv havde begreb om teknik under nogen form. Maskinen var af det senere så berømte "B&O" fabrikat, men dens top hastighed var kun 7½" og blot med to spor. Den var tilsluttet en enkelt mikrofon på scenen, den der optog Big Bill. Man kan næste fornemme den frustration KEK følte, når han senere lyttede til båndene, når de løb ud midt i et nummer. Det skete desværre ret ofte. Jeg har ingen erindringer om, at Statsradiofonien også havde foretaget optagelser af Big Bill i klubben, men det havde de rent faktisk.

Han holdt meget af at komme i kontakt med sit publikum, så engang imellem gik han med guitaren i hånden, medens han slog nogle akkorder, skrev nogle autografer og snakkede. Særligt pigerne var vilde med den flotte neger. Han sørgede dog altid for at drage deres kærester eller ledsager med ind i snakken - så han var meget vellidt af alle.

Jeg inviterede ham også hjem for at møde Diane, få lidt godt at spise og nogle drinks til gæsten. Det drejede sig dog først og fremmest om at lytte til en række bluesplader fra min omfattende samling. Når jeg et par gange gerne ville glæde Big Bill med en flaske whisky, måtte jeg dengang bede købmanden om kredit. Han tilbød mig at drikke sammen med ham, men jeg drikker overhovedet ikke, så jeg afslog hans venlige tilbud. Han så på mig med et udgrundeligt udtryk, og tænkte ganske givet: Tak kære Gud, så får jeg den da helt for mig selv! Han var meget humoristisk og en rar mand.

*

Allan: Allerede dengang var Arne en stor kapacitet på blues området, og Karl Emil var altid på udkik efter folk med ekspertise på alle mulige områder. Derfor vendte han sig til Arne for hjælp ved planlægningen af udgivelserne med Big Bill. Fyrre år senere faldt jeg i Storyvilles arkiver nogle lister med Arnes bedømmelse af den musikalske- og tekniske kvalitet af både KEKs egne- og DRs optagelser. Med nogle få undtagelser blev Arnes råd fulgt, og udmøntede sig i de endelige udgivelser.

*

Her følger I uddrag, hvad Arne har fortalt om yderligere jazz relaterede oplevelser og meget

andet gennem et lang liv. Han begynder sin fortælling i 1942 - og som han sagde i januar 2009: "Inden det bliver for sent":

Det hele begyndte i sommeren 1942, hvor jeg som feriebarnd fra København opholdt mig i Sønderjylland hos en venlig og velhavende familie. Her hørte jeg den første jazzplade i mit liv, nemlig Chick Webb's indspilning af A Tisket A Tasket med vokal af Ella Fitzgerald. Jeg tilbragte en stor del af min lange sommerferie med arbejde i familiens tørvemose, som var meget fint aflønnet. Da jeg vendte hjem til København i august, havde jeg masser af penge til musik af samme slags. I oktober blev jeg konfirmeret og modtog en meget vigtig gave, nemlig en rejsegrammofon, som blev starten på et helt liv som samler. Da jeg nu havde nået den modne alder af 14 år, blev jeg af min far opfordret til at blive ekspedient i hans bladkiosk på Frederiksberg, én eller flere gange om ugen med arbejdstid fra kl. 15.00 - 21.00. Løn: 1 jazzplade pr. dag, hvilket betød, at jo mere jeg arbejdede, jo flere plader kunne jeg få. Et godt princip, som har fulgt mig hele livet igennem. I kiosken læste jeg alle numre af Jazz Reports. Forfatternavne som Harald Hansen (senere Grut), Børge J.C. Møller og Louis Barnewitz. De blev alle senere nære venner, hvis indsats jeg aldrig glemmer.

I sommeren 1944 brød den såkaldte folkestrejke ud, som protest mod tyskernes besættelse, og byen blev lukket for al ud- og indgående trafik. Min livslange ven Helge Tang, som bl.a. forfattede den ustyrligt morsomme serie, "Af en dansk jazzmands erindringer", (bragt i Bent Haandstad's blad, Jazz Parade fra januar-februar, 1958 og frem) - og jeg havde planlagt en teltferie i Gilleleje, så da byen kortvarigt blev åbnet, tog vi af sted og nåede snart frem. Ved et heldigt tilfælde så vi her både Leo Mathisen og Kai Ewans og hans orkester. Leo gik i vandet med avisen under armen, bowlerhat på hovedet, spadserestok, stor cigar i munden og iført en antikvarisk badedragt. Han smilede og bukkede, da folk på stranden klappede af ham. Ewans derimod spillede på badehotellet, et sted vi slet ikke havde penge til, så vi hørte musikken gennem de åbne vinduer.

I august måned, 1944 tror jeg, kørte jeg en dag efter skoletid til Restaurant "München" for at undersøge, om det var muligt at komme ind og høre noget musik. Det var så heldigt, at Leo Mathisen selv var til stede og sad ved klaveret og arbejdede. Han spurgte mig venligt, hvad jeg ønskede og virkede overrasket, da jeg fortalte ham, at jeg gerne ville høre ham og hans orkester spille. Han spurgte om min alder og sagde så, at jeg var for ung til at komme alene. Derefter spurgte han, om jeg ville hjælpe ham ud i en bil med forskellige musikinstrumenter, som skulle køres bort, hvilket jeg selvfølgelig sagde ja til. Bagefter spurgte han på en spøgefuldst måde, hvor meget han skyldte mig, hvortil jeg svarede, at mit eneste ønske var, at få lejlighed til at høre orkestret spille én eller anden dag, og det sagde han ja til. Vi aftalte så en dag, og da jeg kom præsenterede han mig for bartenderen, Charlie, og sagde, at han var ansvarlig for, at jeg kun fik sodavand. På den måde kom jeg i "München" tre eller fire gange! Det skete aldrig siden, fordi jeg i mellemtiden var blevet helt bidt af bl.a. Ellington's, Armstrong's og Bechet's musik. De blev alle tre mine guder resten af livet.

*

Den 1.4.1945 sagde jeg farvel til skolen efter 10 år og blev derefter ansat i en sygekasse i Farimagsgade, hvor jeg arbejdede i fem år. Nu blev jeg overflyttet til Hvidovre, hvor jeg blev til sygekassernes nedlæggelse i 1973. Kom så til Hvidovre Rådhus og blev der til min pensionsalder, den 1.12.1992. Der er to gode udtryk for dette arbejdsforløb: Det ene er *stagnation* og det andet er *tryghedsnarkomani*, men begge er betegnende for mangel på selvtilid. Efter 47 år må man indrømme, at det ikke var det mest sindsoprivende og spændende job i verden. Men det var til gengæld langt det meste af min fritid: Fyldt med bl.a. herlig musik og meget andet, som jeg

også samlede på, og som tilsammen dækkede mit ønske om at omgive mig med skønhed under enhver form, så vidt det var muligt. Jeg havde på min fagskole mødt en fyr, der var ligeså musiktosset som jeg selv, blot interesserede han sig for de store barokkomponister som bl.a. Bach, Händel og Vivaldi. Det førte til, at vi "belærte" hinanden om hhv. klassisk musik og jazz, og det har jeg haft stort udbytte af siden.

*

I september, 1946 fik Danmark besøg af det første store, sorte orkester efter krigen, nemlig Don Redman's. De, der gjorde størst indtryk på mig, var klarinettisten og saxofonisten, Chauncey Haughton og sangerinden, Inez Cavanaugh. Så da jeg så Haughton gå op fra baren til musikerrummet, kaldte jeg på ham ved navn og blev straks vinket op til ham på trappen og vi gik ind i rummet. Han spurgte, om jeg virkelig kendte hans navn? Han var selv overbevist om, at ingen i Europa vidste hvem han var, og spurgte interesseret hvorfra jeg kendte ham. Jeg fortalte, at jeg havde plader med Chick Webb's orkester, hvor jeg synes han spillede nogle strålende solo numre på begge instrumenter. Det blev han meget glad for at høre.

Pludselig kom en lille, pæn negerdame ind, gik hen til os og hilste på. Det var naturligvis Inez Cavanaugh. Hun spurgte om det var muligt at komme ned i salen for at høre orkestret spille. Jeg sagde at der var tre ledige pladser på den række, hvor jeg sad. Vi fulgtes ad ned og sad sammen og lyttede. Da hun igen skulle på scenen, kaldte hun mig "such a nice guy" og gav mig til afsked et stort smækkys lige midt på munden, og sagde farvel og tak. Det var da noget at huske: Hun var 37, og jeg var 18 år!

*

I januar, 1947 blev jeg medlem af "Hot Club of Denmark", hvor jeg traf mennesker, der kom til at præge resten af mit liv. Det første pladecauseri jeg selv udførte var den 7.10.1948 og handlede om Lionel Hampton. Det blev efterfulgt af Erik Wiedemann's om Charlie Parker, så allerede så tidligt, havde vi en fuldstændig delt klub, hvad musiksmag angik.

Det meste af året 1949 blev brugt til at aftjene værnepligt i den Kongelige Marine, som det hed. To måneder i Arresødal og ca. et halvt år på Søværnets Kaserne på Holmen i Kbhvn. Den mest interessante oplevelse var Marian Anderson's koncert den 2. juni. Det var ren nydelse, og hvor betegnelsen Negro Spirituals fik en dybere betydning.

*

1950'erne blev et meget vigtigt årti for mig. Ca. i 1951 mødte jeg Karl Emil Knudsen (KEK). Det blev til et livslangt venskab med en dyb beundring for KEKs store visioner og mod til at virkeliggøre dem. I min profil på KEKS' hjemmeside, har jeg udførligt beskrevet min ubegrænsede taknemmelighed til Karl Emil Knudsen, som jeg betragter som min største velgører på området, der gjorde det umulige muligt for mig i mere end 50 år.

I 1953 forlod jeg mit barndomshjem og overtog mine bedsteforældres lejlighed i Hørdumsgade, som jeg havde arvet i 1945, men var for ung til at bo i alene.

I april, 1953 lærte jeg de første engelske musikere at kende: Chris Barber, Lonnie Donegan, Ken Colyer, Monty Sunshine og mange andre. Jeg havde dem hjemme til spisning og almindelig pladehygge. Senere mødte jeg flere af dem i både København og i London.

Sommeren 1953 blev tilbragt på Dyrehavsbakken for at arrangere nogle optagelser af to forskellige negergruppers præstationer med henblik på senere engagementer i Danmark. Her mødte jeg alle mulige kendte- som mindre kendte notabiliteter. Alt dette kom der meget ud af,

bl.a. et ægteskab med Diane, som varede i ca. 22 år.

Hen på året havde jeg besøg i mit hjem af Albert Nicholas, der kom mange gange til staden, og lærte fra sig til vore egne musikere. Et beskedent og fint menneske.

I oktober, 1956 mødte jeg efter invitation, én af mine store favoritter, Kid Ory og hans New Orleans Band, hvor jeg især blev gode venner med trompetisten, Alvin Alcorn.

*

Juleaftensdag, 1957 blev jeg gift med min engelske veninde, Diane Gray i en kirke i London. Ægteskabet varede indtil juni, 1979, da vi besluttede at gå hver til sit. Men ægteskabet viste sig også at være meget betydningsfuldt for mig og mit forhold til specielt de sorte musikere, som med glæde kom i vores hjem, netop fordi Diane også var sort. Dette fik dem til at føle sig hjemme på en god måde. De var også glade for hendes kundskaber i køkkenet. Min gamle ven, Bent Haandstad havde imidlertid i stærke vendinger advaret mig, idet han mente, at et venskabeligt forhold til de sorte var helt i orden, "men man gifter sig sgu' ikke med dem", sagde han. Nå, men de to blev i hvert fald rigtig gode venner med det samme. Mit ægteskab med Diane har jeg bestemt aldrig fortrudt.

Arne & Diane hjemme i Hørdumsgade, 1962.

*

Som så mange andre specialsamlere valgte jeg også dette år at købe en udmærket båndoptager til spolebånd for at få råd til alt det, jeg så brændende ønskede mig. En rimelig god kopi var bedre end ingenting. Så i løbet af sommeren og efteråret havde jeg travlt med at overspille min ret store samling af både jazz, blues og klassisk musik til bånd. Derefter entrerede jeg med min gamle ven, Louis Barnewitz til at sælge alle pladerne på auktion. Det gik fuldt ud tilfredsstillende.

Fra 1952 var Barnewitz indehaver af *New Orleans* på Taasingegade 51, Kbhvn. Ø, som på den tid var Købehavns absolut førende specialforretning for jazz- og bluesmusik samt relaterede magasiner og bøger, både som nye, så vel som antikvariske. Dalende omsætning i de sidste år, tvang ham til at lukke, den 27.3.1965. Grunden var båndoptagerens indtog! Omkring et halv år senere finder vi igen en aktiv Barnewitz på hjemmeadressen Nørrebrogade 186², nu med nyt navn: *Copenhagen Jazz & Blues Center*. Hovedvægten ligger på specialimport, men også køb og salg af sjældne 78'ere. I 1980 er han stadig aktiv, og nåede at udgive tre LP'er på eget plademærke, LB-Speciality, hvoraf én var med det legendariske, Ib K. Olsens Jazzband.

*

Den 8.2.1959 skulle George Lewis og hans band spille koncert i bl.a. KB-Hallen. Det blev uden sammenligning den i musikalsk henseende største oplevelse i hele mit liv. Jeg tog straks ferie,

så jeg kunne være sammen med disse ældre gentlemen så meget som muligt.

Jeg inviterede dem hjem, og igen følte sådanne musikere sig godt tilpas sammen med Diane og mig. Pianisten Joe Robichaux valgte at komme alene til middag, og fortalte meget om livet i New Orleans. Vi var sammen med hele orkestret til mange fester, bl.a. hos Heinrich Breiling, fra ovennævnte "Jazz Jamboree", hvor vi spiste "Red beans and rice". Jeg var selv med dem i Lund, Odense og Århus samt andre steder.

Tidligt på sommeren optrådte The Famous Ward Singers i Glassalen i Tivoli. Jeg havde længe været vild med deres plader, og særlig med sopranen Marion Williams, som regnedes i klasse med Mahalia Jackson. Det var Diane der foranledigede, at vi blev rigtig gode venner med gruppen, og vi fik en lang sludder om deres karrierer og oplevelser i både U.S.A. og i Europa.

*

Udover bekendtskabet med Jack Dupree, som beskrevet tidligere, bragte 1960 nye oplevelser: En aften kort efter spisetid ringede Jack og fortalte, at han inde i byen sad og spiste sammen med den fremragende sanger og guitarist, Jesse Fuller fra vestkysten i U.S.A. Han havde haft et møde med sin manager, og havde hørt at Fuller var i byen. Jack havde aldrig mødt ham før, men ønskede at træffe ham, så han havde opsøgt ham på det hotel, hvor han selv plejede at bo. Men nu havde Fuller inviteret Jack og os til en hyggeaften på sit hotelværelse - om vi havde lyst til at komme? Vi sagde naturligvis ja. Fuller var kort forinden kommet til byen med toget fra Nykøbing Mors. Grundet mangel på et klaver på værelset, kunne Jack ikke spille med. Han var en meget venlig og rar, ældre mand, som elskede at spille, og det var en stor oplevelse at høre ham synge og spille i de tre timer, vi var hans gæster.

Jack førte os også sammen med tenorsaxofonisten, Hal Singer. Jack og Hal kendte hinanden fra Zürich, hvor de begge brugte det samme pensionat som vinterkvarter. Hal havde en overgang spillet med Ellingtons orkester, og sørgede for, at jeg bl.a. fik hilst på Johnny Hodges og Harry Carney, da de efter en koncert skulle videre til Sverige.

Vi var også på "Restaurant Chr. den IX" i nr. 6 på gaden med samme konges navn. Udover at være restaurant, havde stedet også huset en række jazzklubber, allerede fra midten af 1950'erne. Her hørte vi Speckled Red, og Jack inviterede ham hjem til os efter en optræden. Red var albino, og beholdt derfor sin hat på for at beskytte sine meget følsomme øjne fra lyset over bordet, da vi spillede kort, mens han fortalte historier fra sit liv. F.eks. at han hjemme i sydstatene ofte havde sovet på hoteller forbeholdt de hvide. Hvis han på trods af sin lyse hud blev spurgt om sin oprindelse, svarede han, at han kom fra Albinia i Europa. Så var alle tilfredse. Han er ét af 16 børn, hvoraf de fire er albinoer. Den ene broder er kendt under navnet Piano Red, men er døbt Willie Perryman. Hans eget rigtige navn er Rufus Perryman. Han var en hyggelig fyr og en spændende sanger og pianist.

SLP 224 Big Joe Williams

SLP 4010 Ch. Jack Dupree

SLP 4038 Speckled Red

SLP 137 Mezzrow-Bechet

1960'erne blev stærkt præget af blues renæssancen. Den fornyede interesse for den gamle blues musik havde sit udspring i den årlig tilbagevendende "American Folk And Blues Festival". Den første fandt sted i Odd Fellow-Palæet, den 16.10.1963 med deltagelse af Big Joe Williams, Lonnie Johnson, Otis Spann og Sonny Boy Williamson (Willie Rice Miller). Flere andre fulgte efter i de følgende år, bl.a. Sunnyland Slim (Albert Luandrew), Lightnin' Hopkins, Sleepy John Estes (John Adam Estes), John Henry Barbee og Willie Dixon i 1964. I 1965 bl.a. Eddie Boyd, John Lee Hooker, Roosevelt Sykes, Fred McDowell og Big Mama Horton. I 1966 bl.a. Eurreal 'Little Brother' Montgomery, Big Joe Turner, Robert Pete Williams, Sippie Wallace plus nogle gengangere. Sådan fortsatte det i de følgende to år med nogle, vi allerede havde mødt, og med andre mere eller mindre kendte navne.

Jeg var til de fleste af disse herlige koncerter, og havde min gyldne chance for at træffe og interviewe nogle af mine koryfæer. Det skyldtes ikke mindst KEK, som var ivrig efter at lave optagelser med en række af disse kunstnere med udgivelse for øje - i reglen om natten efter en koncert, og havde inviteret mig med i Ivar Rosenberg's lydstudie. (Se Ivar's profil andetsteds på KEKS' hjemmeside). De fleste svarede venligt på mine spørgsmål, hvorimod de så på Ivar og KEK som smarte forretningsfolk, der bare skulle tjene penge på dem. Noget kunne der vel være om det, fordi KEK blot betalte dem et engangsbeløb uden ret til royalties!

Jeg husker bl.a., at min personlige favorit, Lonnie Johnson ved en lejlighed fik revet sine bukser itu i skridtet, da han trådte ud af en bil. Det fik Diane og KEK's hustru, Erna, til at køre ham hjem til Søllerød, hvor de fik repareret skaden. Otis Spann fortalte mig om sit indkøb af en levende babyelefant til sine børn i Chicago, hvilket hurtigt af de andre blev stemplet som løgn. Big Joe Williams pralede til gengæld af, at han allerede havde slået tre mennesker ihjel, og han sagtens kunne klare en til, nemlig Johnson, som han havde set sig gal på. Medens han fortalte, sad han i lang tid med den ene arm rundt om min nakke med sine få tænder tæt på mit ansigt, som han kom til at spytte på. Efterfølgende kom jeg desværre til at sidde imellem ham og Johnsen i en bil, da Williams pludseligt spurgte mig, hvem der var den største blues sanger: Ham selv eller Johnson? Jeg fattede mig lynhurtigt og sagde, at vi i danske blueskredse beundrede dem begge for deres kunst, og mindede ham om, at Johnson jo også havde spillet med store navne som Armstrong og Ellington. Dette accepterede han mærkeligt nok, og freden var genoprettet.

I 1964 havde vi bl.a. besøg af den blinde sanger, Sleepy John Estes og tragedien John Henry Barbee. Han fortalte sin triste historie til Bent Haandstad og mig i Restaurant München. Han havde i mange levet under falsk navn og i skjul i Chicago, fordi han troede, at han i sin ungdom havde dræbt en hvid mand. Han blev langt om længe fundet af Willie Dixon, som fik undersøgt sagen. Det viste sig, at han kun havde såret manden let med et skud i det ene ben. Men den virkelige tragedie opstod først da han kom hjem fra turneen i Europa. For første gang i sit elendige liv havde han tjent en pæn sum penge, og han fik lyst til at købe sig en bil. Han vidste intet om biler, og kørte en mand ned, som blev dræbt. Han fik en dom for uagtsomt manddrab og blev fængslet. Året efter døde han der af kræft.

Big Joe Williams

Robert Pete Williams

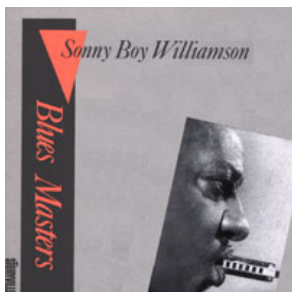
Sonny Boy Williamson

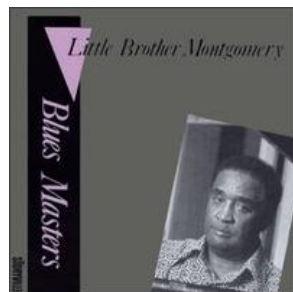
Sleepy John Estes

I både 1965 og 1966 traf jeg Roosevelt Sykes, 'The Honeydripper', som var en rigtig forretningsmand, der virkelig forstod at sælge sig selv. En flink og charmerende fyr i øvrigt. I 1966 kom så Little Brother Montgomery, som forærede mig sin sidst udkomne single, som imidlertid var mere pop end blues eller jazz. Samme år kom også Sippie Wallace, som KEK indspillede en plade med, hvor hun blev akkompagneret af hhv. Sykes og Little Brother. Det var i forbindelse med en tourné, hvor Bent Haandstad var rejseleder. Bent introducerede mig for Big Joe Turner, som var en stor, rar bamse. Vi fik os en lang snak i musikerrummet om hans plader og hans karriere i Kansas City.

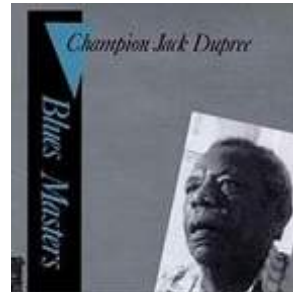
Jeg var også til den næstsidste koncert den 11.10.1967 igen i Odd Fellow-Palæet, og det blev den bedste oplevelse af dem alle for mig. Her hørte jeg Bukka White, Skip James, Son House foruden de gamle venner, Sonny Terry og Brownie McGhee. Det var desværre ikke muligt at komme nær de optrædende ved denne lejlighed, også fordi KEK ikke lavede indspilninger med nogen af dem. Personlig kontakt var derfor udelukket.

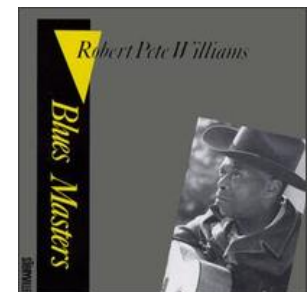
STCD 8012

STCD 8007

STCD 8006

STCD 8001

En af mine hovedinteresser var ligesom KEKs, blues musikken. En af de første han indspillede var Big Bill Broonzy allerede i 1956. Derefter Jack Dupree i 1959 efterfulgt af mange af de ovenfor nævnte kunstnere, der siden gæstede Danmark. Umiddelbart efter optagelserne blev mangt og meget udgivet på 45 singler, EP og LP af Storyville. På CD blev det også til adskillige genudgivelser af disse suppleret med hidtil uudgivne titler. Højdepunkterne af alt dette blev i 1991 til Storyville's pragtfulde serie, "Blues Masters", Vol. 1-12, hvoraf nogle få ses herover.

*

I april, 1960 kom George Lewis igen til København, men denne gang alene. Han blev præsenteret for Muggsy Spanier og hans hustru på Hotel Europa. Efter et hjerteligt gensyn med George, fik jeg forbud mod at kalde Muggsy for Mr. Spanier. Jeg fik også hilst på fru Spanier, som var en meget venlig dame. Det var KEK, som havde inviteret mig. Vi havde en hyggelig eftermiddag, men et par dage efter skete der noget helt usædvanligt. Da vi skulle høre koncerten i Odd Fellow-Palæet, den 3. april, havde jeg naturligvis Diane med. Både hun og

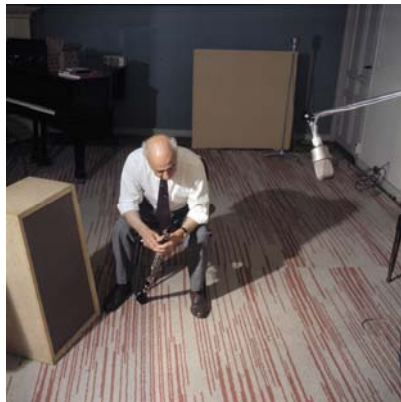
George var glade for gensynet, men fru Spanier stivnede, da hun opdagede, at min kone var sort. Hun bad mig sidde mellem hende og Diane, så hun ikke blev tvunget til at være placeret ved siden af en sort person! Når man tænker på de mesterværker, Muggsy har udført sammen med sorte musikere, kom det bag på os alle sammen, som var til stede - og særligt fordi også George Lewis er sort!

*

Endnu en oplevelse: Mezz Mezzrow, forkæret og kritiseret af mange, men som partner til Sidney Bechet på King Jazz pladerne har han haft stor betydning. Diane og jeg traf ham sammen med KEK og den 11 år yngre Allan Stephensen, som var udlånt som tekniker hos Metronome i forbindelse med KEK's udsendelse af ovennævnte plader. Vi befandt os i et sparsomt udstyret studie hos forlæggeren Per Frost på Nørrebrogade, hvor Mezz skulle indtale sine personlige kommentarer til de mange dejlige numre, vi samtidig sad og lyttede til. KEK sparede også en masse penge i stedet for at lave optagelserne i Metronomes studie.

Diane og jeg blev sammen med Mezz inviteret til middag hos Erna og KEK på Mothsvej i Søllerød i deres smukke hjem, og sidst på aftenen, kørte vi i Mezz' flotte Citroën tilbage til København, hvor vi skiltes.

Mezzrow var i øvrigt ligeså røget som KEK var speget: På sin Europatourné licenserede han sine King Jazz mastere til flere pladeselskaber, bl.a. også i England, Frankrig og i Italien.

Mezz Mezzrow i studiet hos Per Frost, København, januar, 1960.

Fotos: G. Berndorf.

*

En anden lille pudsighed fandt sted en aften, hvor det ringede på døren i Hørdumsgade. Jeg lukkede op, og udenfor stod en lille mand og sagde han hed Nat Gonella. Jeg lukkede ham ind, og han fortalte, at den danske bluessangerinde, Lise West, og hendes mand, trommeslageren i Cy Laurie's band, Ron McKay, havde givet ham min adresse. Fem minutter senere ringede det igen på døren, og denne gang var det hele Acker Bilk's Paramount Jazz Band, der gerne ville ind. Acker og Diane var begge født samme sted i Vestengland, og morede sig med at tale en dialekt ingen forstod. Endnu en rigtig god aften.

*

Så fik vi pludselig besøg af Dr. Ph., Harry Oster fra Louisiana State University i Baton Rouge, hvor han havde et professorat i blues og folkemusik. Det var selvfølgelig KEK han var kommet for at besøge, men han havde sendt Oster videre til mig, så jeg også kunne blive klogere! Han havde rejst meget overalt i staterne og andre steder, besøgt adskillige fængsler, hvor han havde optaget mangt og meget på bånd, og derefter udgivet en del på sit eget plademærke, Folklyric

Records, hvoraf Storyville ganske hurtigt genudsendte i hvert fald én, SLP 125 'Southern Prison Blues'.

Min navnefælle, Arne Papa Bue Jensen var i mange år en nær ven af os. Jeg var lidt stolt af, at Buerne ville lytte til flere af mine plader for at lære numrene at kende. Vi var også til fester, ude og hjemme hos os. Arne var i meget venlige fraser altid parat til at præsentere mig for sine skiftende, udenlandske solister som Edmond Hall og Wingy Manone. Jeg spurte Hall, hvorfor han ikke var blevet i Ghana, hvor han og hans hustru havde slået sig ned efter den afrikanske turné med Armstrong's All Stars. Han svarede, at det som jazzmusiker ikke var muligt at ernære sig. Det var en drøm, som brast måtte han med sorg konstatere. Tak Arne, det er aldrig blevet glemt.

Det blev igennem årene til mange andre minderige oplevelser: En god bekendt var forretningsmanden, basunisten, John Darville. Han inviterede mig gang på gang til at komme og lytte til de kunstnere, han ofte for egne penge fik til Danmark for at spille med Arnvid Meyer's orkester. To af disse stjerner var Vic Dickenson og J.C. Higginbotham. Sidstnævnte var en meget venlig og rar fyr, med et godt humør, som jeg fik en god snak med. Tak John.

I foråret 1966 blev jeg inviteret til Restaurant Corner på Sølvtorvet i København, hvor Earl Hines dels optrådte som solo pianist og dels med en trio med Hugo Rasmussen, bas og Hans Nymand, trommer. Ind imellem blev de afløst af Jesper Thilo, Niels Jørgen Steen, Rasmussen og Nymand. Jeg havde hørt Hines flere gange til koncerter, med- eller uden Armstrong. Det undrede mig, at en berømt orkesterleder nu kunne opleves i en noget "ydmyg" rolle her i staden. I pausen sad vi alle ved samme bord, og fik lejlighed til at stille ham spørgsmål om dit og dat. Hans paryk passede ikke rigtigt til hans hoved, men han spillede ligeså godt som altid.

I 1967 var der mødet med Buck Clayton i Club Montmartre i St. Regnegade. Det var i køkkenet hos Lotte Dyrup, hvor jeg fik mig en pibe tobak. Clayton kom, og ville også gerne ryge. Han tændte sig en smøg, og en mærkelig duft bredte sig. Det var blot en joint! Det blev til en times tid god samtale med en absolut tiltalende jazzmand af stort talent.

En anden jeg traf hos KEK på Dortheavej, var den engelske storsamler og musiker, John R.T. Davies. Her fik han pludselig et frygteligt anfald, som for mig så ud til næsten at tage livet af ham. Det viste sig desværre at han led af en alvorlig sygdom, kaldet 'suicidal headaches'. Men han kom på fode igen, og efterfølgende besøgte han Diane og mig til en dejlig aften og god mad. Jeg havde i mange år købt kopier af sjældenheder fra hans store samling i form af lakplader og vedblev dermed. Et yderst tiltalende menneske, som huskes med glæde.

Men som altid går den største tak til min mæcen, Karl Emil Knudsen, som satte mig i forbindelse med så mange spændende og interessante mennesker. En dag i oktober, 1970 kom han pludselig ind på mit kontor på Hvidovre Rådhus sammen med Art Hodes og hans hustru, som overfor KEK havde givet udtryk for, at de gerne ville se det indvendige af en sådan arbejdsplads. Hyggelige og rare mennesker, som var glade for samværet.

Hodes (født i Hviderusland i 1904) var på sin første- og eneste Europaturné og kunne bl.a. høres i Restaurant Vingården, Nicolai Plads 21, Kbhvn. K. omkring den 1.10. og i Studenterforeningen, den 8.10.1970.

I 1970 fik vi besøg af Ben Webster ledsaget af en gammel veninde, Grethe Kemp. Hun var sangerinde og steddatter af Poul Henningsen (PH). Det blev imidlertid ikke den store succes, fordi Webster var meget grov i sin tale, hvilket Diane ikke brød sig om. Han blev ikke oftere

inviteret. Da jeg rendte ind i ham en dag, spurgte han om jeg havde lyst til at besøge ham. Han havde en masse bånd, som jeg ville elske at høre og evt. kopiere. Men jeg kom aldrig, og en dag var han død.

I årene 1974-1976 fik vi besøg både hjemme og i vores sommerhus i Asserbo af Eva Taylor, enke efter Clarence Williams, samt hendes søn, Spencer med hustru og to børn. Det var Lise West, vores mangeårige veninde og Michael Bøving, manden med paraplyen, kendt fra bl.a. de berømmede 'Street Parades' ved flere Copenhagen Jazz Festivals, der havde arrangeret det hele, hvilket jeg var meget taknemmelig for. Desværre var Eva, som foretrak at blive kaldt ved sit rigtige navn, Irene ved sit sidste besøg meget syg. Vi skrev sammen indtil døden indhentede hende, 82 år gammel. En utrolig mild og sød dame, som vi heller aldrig glemmer.

*

I 1981 inviterede KEK os til spisning i Restaurant Den Gyldne Fasan i København sammen med Wild Bill Davison og hans hustru, Ann. Fruen spurgte mig, om ikke jeg syntes, at hendes mand stadig spillede som en ung mand, selvom han var fyldt 75 år. Jeg gav hende naturligvis ret. Af en eller anden grund havde jeg aldrig mødt ham, medens parret havde boet i fem år her i landet. Vi havde en dejlig aften sammen, og en ting jeg husker helt klart fra vores samtale: På mit spørgsmål om hvem, der var hans yndlingsklarinetist, svarede han uden tøven, at det var Pee Wee Russell.

I 1984 blev jeg gift igen. Det var med min nuværende hustru, Lea (født Leander), hvilket vil sige, at vi snart har sølvbryllup. Det nåede jeg ikke med Diane.

Arne og Leas dejlige sommerhus i Asserbo, 2008. →

*

Efter 66 års musikstudier bekender jeg mig til to komponister, der blev født med 214 års mellemrum: Johann Sebastian Bach (1685) og Duke Ellington (1899), og ingen har i mine øjne overgået dem.

**

Ovenstående er et redigeret forløb af Arnes egne erindringer, skrevet af ham selv i januar, 2009.

Bearbejdningen er foretaget af hans mangeårige, nære ven, Allan Stephensen, november, 2009 - med venlig hjælp af

Flemming Albertus, én af initiativtagerne til dannelsen af foreningen, Karl Emil Knudsen-Society.